

KRISTAUS KARALIAUS LAIKAS

Nr. 38
1963 m.
Rugs. 21
(Sept.)
44-ji m.

MARIJA LANKO ELZBIETA.

Iš Plougonven kalvarių Bretanijoje, Prancūzijoje. Šios statulos buvo nukaltos iš akmens 1554 metais.

XVI SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

Kintamoji šv. Mišių dalis

Ižanga (Ps. 85, 3 ir 5)

Pasigailėk manęs, Viešpatie, nes aš šaukiu į tave nesiliaudamas; nes tu, Viešpatie, esi geras ir maloningas, pilnas gailestingumo visiems, kurie šaukiasi tavęs. (Ps. 85, 1). Palenk, Viešpatie, savo ausį, išklausk mane, nes aš esu nelaimingas ir beturtis. Garbė Tėvui... Pasigailėk manęs...

Malda

Tavo malonė, meldžiame, Viešpatie, tegul mus pasitinka ir lydi visada, paskatindama atsidėti geriesiems darbams. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų...

Lekcija (Efez. 3, 13-21)

BROLIAI: Aš prašau, nenusimin-
kite dėl mano sielvartų už jus, kurie
yra jūsų gyrius. Todėl aš klaupiuos
ant kelių prieš mūsų Viešpaties Jėzaus
Kristaus Tėvą, nuo kurio kiekviena tē-
vystė danguje ir žemėje gauna vardą,
kad jis duotų jums pagal savo garbės
turtus sustiprėti jėga per jo Dvasią į
vidujinį žmogų, kad Kristaus tikėjimu
gyventų jūsų širdyse ir kad būtumėte
išsaknię ir sutvirtę meilėje, kad ga-
lėtumėte suprasti drauge su visais šven-
taisiais, koks yra plotis, ilgis, augštis
ir gylis, taip pat pažinti visokį žinojimą
viršijančią Kristaus meilę, kad būtumė-
te pripildyti viso Dievo pilnumo. Tam
gi, kurs savo veikiančia mummyse jėga
gali padaryti be palyginimo daugiau,

kaip prašome ir išmanome, jam tebūnie
garbė Bažnyčioje ir Kristuje Jėzuje per
visų amžių kartas. Amen.

Gradualas (Ps. 101, 16-17)

Ir pagonyš gerbs tavo vardą, Vieš-
patie, ir visi žemės karaliai tavo garbę.
Kai Viešpats vėl atstatys Sioną ir pasi-
rodys savo garbėje.

Aleliuja, aleliuja. (Ps. 97, 1). Giedo-
kite Viešpačiui naują giesmę, nes jis
yra padaręs stebuklą. Aleliuja.

Evangelija (Luko 14, 1-11)

ANUO METU: Jėzui įeinant suba-
toje į vieno parisiejų vyresniojo na-
mus valgyti, atsitiko, kad jie tykojo
jo. Štai jo akivaizdon stojo vienas žmo-
gus, sergąs vandens liga. Tuomet Jėzus,
atsiliepdamas į įstatymo žinovus ir pa-
risiejus, tarė: Ar dera subatoje gydyti?
Bet jie tylėjo. Tai jis ėmė jį, pagydė ir
paleido. O atsiliepdamas į juos, jis ta-
rė: Jei kieno jūsų asilas ar jautis įkri-
ta į šulinį, ar ne tuojau subatos dieną
jį ištraukiate? Ir į tai negalėjo jie jam
atsakyti. Pastebėjęs, kaip pakviestieji
rinkosi sau pirmąsias vietas prie stalo,
jis pasakė prilyginimą ir jiems tarė:
Pakviestas į vestuves, nesisėsk pirmoje
vietoje, kad kartais nebūtų pakviesta
garbingesnio už tave; kad tas, kurs ta-
ve ir jį kvietė, atėjęs, nesakytų tau:
užleisk šitam vietą! Tuomet tu turė-
tum nuraudęs sėstis paskutinėje vieto-
je. Bet, būdamas pakviestas, eik ir sės-

TEVŲ MARIJONŲ BENDRADARBIŲ DRAUGIJOS SAVAITRAŠTIS

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a weekly published by the
Marian Fathers, 4545 W. 63rd St., Chicago 29, Ill. Second class postage pd. at Chicago, Ill., Subscription: \$4.00
yearly in U.S.A. and Canada; Foreign \$5.00 yearly; 10¢ a copy. Editor Rev. C. A. Matulaitis, M.I.C.

SVEČIAS LIGONIS

“Štai Jo akivaizdon stojo vienas žmogus, sergąs vandens liga” (Lk. 14:2).

1. Žydų tautoje buvo paprotys šeštadieniais ir kitų švenčių proga turėti iškilmingesnius pietus. Tačiau jų tautos garbingieji ir turtingieji asmenys, k. a., Rašto žinovai ir parisiejai, dažnai tokiomis progomis suruošdavo net ir labai iškilmingas vaišes, pakviesdami į jas taip pat nemažai garbingų svečių.

Tokiu būdu, kaip šios dienos Evangelija mini, — anuo metu, vieną šešta-

kis paskutinėje vietoje, kad atėjęs tas, kurs tave kvietė, tau sakytų: Prieteliau, slink augščiau! Tuomet tau bus garbės akivaizdoje sėdinčiųjų drauge prie stalo. Nes kiekvienas, kurs save augština, bus pažemintas, ir kurs save žemina, bus paaukštintas.

Aukojimas (Ps. 39, 14 ir 15)

Teikis, Viešpatie, išgelbėti mane. Tebūna sugėdinti ir teparausta visi, kurie tykoja mano gyvybės, kad atimtų ją. Viešpatie, skubėk man padėti.

Tylioji malda

Apvalyk mus, Viešpatie, šios aukos vaisiais ir pasigailėk mūsų, kad pasidarytume tos aukos dalininkai. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų...

Prieš Komunią (Ps. 70, 16-17 ir 18)

Viešpatie, aš skelbsiu tavo vieno teisumą. Dieve, tu mokei mane nuo pat mano jaunystės, bet taip pat senatvėje ir senyvajame amžiuje, Dieve, nepalik manęs.

Po Komunijos

Maloningas Viešpatie, meldžiamė, apvalyk ir sustiprink mūsų sielas šiais dangiškais sakramentais, kad gautume savo kūnams pagalbos ir dabar ir ateityje. Per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų...

dienį, tarp kitų svečių, ir Kristus buvo pakviestas į vieno iš pačių vyriausiųjų parisiejų namus. Kristus labai gerai žinojo, kad Jo atžvilgiu parisiejų tarpe nebuvo draugiško nusistatymo. Tačiau Išganytojas tą pakvietimą priėmė, nes pramatė, jog ten Jam bus gera proga atlikti gailestingumo darbą, pagydamas vargšą žmogų, sergantį vandens liga, o taip pat duoti ir pamokinimą tų iškilmių dalyviams.

2. Evangelija sako, jog parisiejai ir visi kiti svečiai “tykojo Jo”, t. y., stebėjo Kristaus elgesį ir Jo kalbą, tačiau ne kad ko nors gero iš Jo pasimokytų, bet kad Jį apkaltintų ir pasmerktų. Tie veidmainiai, medaus saldumo žodžiais kalbėjo su Kristum, o savo širdyse slėpė tulžies kartumą. Jie pasikvietė Išganytoją vien tam, kad turėtų progą Jam pinkles suruošti, o jei galima, — net ir visai Jį pražudyti.

3. Tačiau Evangelija nieko nemini, ar tas sergantis žmogus pats savo noru atėjo į minėtą pokylį, ar jis buvo ten pariziejų pakviestas. Galimas dalykas, kad ligonis pats savo noru ten nuėjo, nes be abejo, jis buvo girdėjęs, kad Kristus dalyvaus vaišėse ir todėl tikėjosi būti pagydomas iš savo ligos, kaip ir daugelis kitų pirm jo buvo pagydyti iš savo negalių.

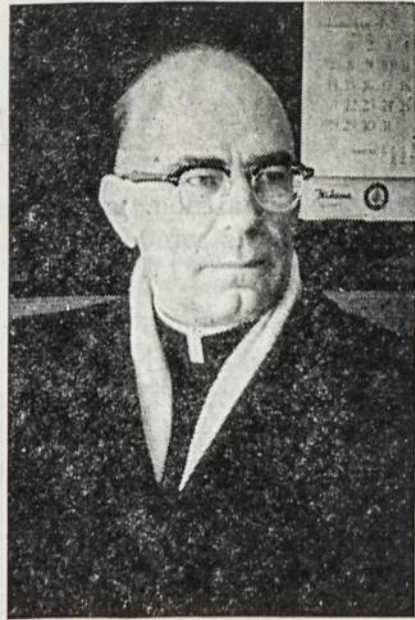
Vis dėlto labiau yra galimas dalykas, jog minėtas ligonis parisiejų buvo ten atvestas, nepasakant jam jų turimų blogų intencijų. Gi parisiejai galvojo taip: nesvarbu, ar Kristus pagydytų ligonį ar ne, visvien abejais atvejais jie galės prie jo prikibti ir pažeminti Jį žmonių akyse. Jei Kristus pagydytų tą žmogų, — jie apšauks Jį šeštadienio laužytoju, o jei nepagydytų, — tai tada jie sakys: Jis negali pagydyti. Tokiu būdu, Jis nėra tikras pranašas, tuo labiau Jis nėra Dievo

Sūnus, nes Jis nenori arba nepajėgia padaryti stebuklo; todėl Jis nėra nei visagalis, nei gailestingas.

4. Tačiau ne tiek svarbu mums ar tas vandens liga sergąs žmogus pats savo noru atėjo į minėtas vaišes, ar parisieję buvo priverstas ten atsilankyti, — visvien to žmogaus buvimas anose aplinkybėse yra mus pamokinant. Jei tas ligonis pats savo noru atėjo, — jis mus moko, jog mes įvairiose savo gyvenimo aplinkybėse pirmiausiai su gyvu pasitikėjimu turime kreiptis į V. Dievą, prašydami Jo pagalbos, nes Kristus yra pasakęs: "Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti ir aš jus atgaivinsiu" (Mt. 11:28). Todėl visuose reikaluose bei sunkumuose pirmiausiai kreipkimės į V. Dievą, prašydami Jį apšvietimo bei pagalbos, kad sėkmingiausiu būdu ir tinkamiausiomis priemonėmis nugalėtume atsiradusius sunkumus.

Gi, jei šios dienos Evangelijoje minimas ligonis buvo parisieję priverstas ateiti į pokylio salę, — tai ir šiuo atveju mums yra naudinga pamoka, atsimenant, kad Dievas šiame gyvenime prileidžia įvairias blogybes, kad iš jų išeitų didesnis gėris negu blogybė žalos pridarė ir kad maištautojai prieš Dievą būtų vėliau skaudžiai sugėdinti ir nubausti. Tokiu būdu, šis pavyzdys teikia mums paguodos, ypač šiais laikais, kai matom pasaulį tiek daug neteisybės, spaudos, tikinčiųjų persekiojimus ir ašaras bei skausmą bedievių valdomose šalyse. Tie visi skaudūs bandymai pasitarnaus Kat. Bažnyčios ir daugelio tautų šviesesnei atečiai, o tie gi, kurie suspaudime ir baimėje kalino šimtus milijonų žmonių, — išnyks kaip rytmečio rūkas, o jų pikti darbai sugrius kaip ant smėlio pastatyti kortų nameliai.

5. Taigi, įsidėmėkime du dalykus ir pasiryškime juos savo gyvenime vykdyti: 1) Visuose mūsų dvasiniuose ir medžiaginiuose reikaluose bei sunku-

Kun. dr. Juozas Vaškas, MIC, paskirtas Draugo redaktorium ir savo darbą jau pradėjo. Iki šiol jis yra buvęs Marianapolio direktorius, Kunigų seminarijos rektorius, tėvų marijonų vicegenerolas. Tačiau ir su spauda buvo artimai susijęs, bendradarbiaudamas įvairiuose lietuviškuose laikraščiuose. Naujas redaktorius visą širdimi jungiasi į darbą, o skaitytojais arčiau jį pažins iš jo brandžių straipsnių. Jo raštų laukia ir "Laivo" skaitytojai.

• Tėvas Pranas Skrodenis, MIC, buvęs lietuvių parapijos klebonas Milwaukee, persikėlė gyventi prie Draugo, kur eis Marijonų provincijos ir Draugo namo ekonomo pareigas.

muose pirmiausiai kreipkimės į Dievą, melddami sau apšvietimo bei patarimo malonės, kaip sėkmingiausiu būdu ir tinkamiausiomis priemonėmis rasti išeitį iš susidariusios būklės. 2) Visus mūsų asmeninius ir viešojo gyvenimo kasdienus sunkumus stenkimės pernešti vienybėje su Kristum. Ypatingą dėmesį kreipkime į praktikavimą nuolankumo, kantrybės ir Dievo bei artimo meilės, atsimindami, jog niekas negali mums pakenkti, jei nuoširdžiai mylime V. Dievą.

Paul Gaechter, S. J.

MARIJOS POEZIJA

MARIJOS HIMNO MAGNIFICAT MOKSLIŠKAS AIŠKINIMAS

Išvertė kun. V. Bagdanavičius, MIC

3. Autoriaus klausimas

Harnacko pažiūra, kad Magnificat yra sukurta ne Marijos, bet Elzbietos, yra taip pilnai atremta Spitta'os ir La-deuze, kad mums visai nėra reikalo prie to klausimo grįžti. Yra tradicija, kad ši giesmė yra Marijos. Ir vėlesnis jos įjungimas į tą vietą, kurioje mes šandien ją randame, gali būti suprantamas tik tuo atveju, jei ir hebrajiškos Kristaus vaikystės aprašymo autorius šią giesmę žinojo ne kaip kitokią, tik kaip Marijos giesmę.

Tolimesnis iš eilės klausimas gali būti tik toks: ar galime mes Mariją suprasti kaip Magnificat autorę? Iš to, kad Magnificat buvo vėliau įjungta į dabartinį tekstą, negalima ko nors išvesti prieš Marijos autorystę. Tai tik neleidžia šią giesmę išvesti iš dabartinio jos konteksto. Marija Magnificat pagiedojo tikrai ne Marijos apsilankymo pas Elzbietą proga, kurį aprašo Lk. 1, 39. Tačiau nėra nieko lengviau kaip klausti: ar Marijos ir Elzbietos gyvenime nebuvo kito atvejo, kuris būtų galėjęs duoti progą šiai giesmei atsirasti?

Man atrodo, kad į klausimą reikia atsakyti teigiamai, jeigu mes prileidžiame, kad Marija elgėsi taip, kaip kiekviena motina būtų elgusis. Su kelione į Betliejų Juozapo gyvenamoji vieta pasikeitė. Nuo dabar jie gyveno Betliejuje. Tokiu būdu Marija dabar gyveno savo giminaitės Elzbietos kaimynystėje. Ką ji bus dariusi, sekdamas savo motinišku jausmu, kūdikiui užgimus? Kai tik ji rado progos, po ap-

sivalymo šventykloje, ji bus savo kūdikį nunešusi pas Elzbietą. Kitaip negalėjo būti: Elzbieta paėmė į rankas kūdikį, kuriame savo Viešpatį ji buvo jau anksčiau atpažinusi; ji iš naujo pašlovino Jo motiną Mariją, ši kartą jos pačios sūnui jau ypatingo vaidmens nevaidinant. Tai ir buvo situacija, kurioje Marija galėjo pagiedoti Magnificat daug pilnesne prasme, ne-

gu ji tai galėjo padaryti savo kūdikio laukdama. Tik dabar ji galėjo pirmagimio giesmę giedoti. Dabar tik išky-la reikalas atsižvelgti į tas visas aplinkybes, kurios yra aprašytos Lk. 1, 39.

Su Marija, kaip pirmąja šios giesmės giedotoja, derinasi ir ta aplinkybė, kad Magnificat giesmėje trūksta

kriščioniškųjų tonų. Vistiek, jeigu Marija, ar ypač kas kitas būtų kūręs Magnificat jau po Jėzaus išgarsėjimo, būdingi kriščioniški bruožai čia būtų būtinai atsiradę. Dėl to negalima sutikti nei su Spitta, nei su Ladeuze, kurie Magnificat sukūrimą nori nukelti į vėlesnius laikus. Jie mano, kad tai yra kokio vėlesnio poeto kūrinys, kuris buvo priskirtas Marijai.

Krinta į akis, kad Magnificat giesmėje nieko neužsimenama apie Jėzų, Marijos sūnų. Tiesa, jis yra įimtas į Magnificat, bet šis įėjimas būtų nepažįstamas, jeigu mes nieko nežinotume apie Marijos autorystę. Šalia šio trūkumo reikia dar suminėti, kad visi Magnificat pasisakymai yra tik bendrybės. Mes vėliau pamatysime, kad tai gali būti dėl poetinio įgudimo trūkumo. Bet iš dalies jos galėjo čia būti panaudotos sąmoningai. Kaip jau anksčiau buvo minėta, čia susilaikoma nuo tikslesnių išsireiškimų dėl Erodo baimės, kuris tada buvo valdovu. Ir į tai atsižvelgiant, Magnificat negalima nustumti vėlesniam laikui. Jeigu Erodas jau būtų miręs, tai visos aplinkybės būtų vertusios Jėzų ir jo garbę, lygiai kaip Marijos garbę nusakyti aiškiau.

Hillman nepripažįsta Marijai autorės teisių dėl to, kad pačioje Magnificat giesmėje niekur apie tai nėra užsiminta. Bet jeigu ši galvosena būtų nuosekli, tai Magnificat iš viso nebūtų buvusi sukurta, nes čia nėra užuominos apie jokią autorių.

Sunkiau yra atsakyti prieš kitą argumentą, kuriuo remiantis sakoma, jog Marija negalėjo būti pirmoji šio himno giedotoja. Visi egzegetai sutinka, kad Marija 1 ir 2 Luko perskyrimuose yra atvaizduota, kaip uždara ir tyli asmenybė. Dėl to, pasak Harnacko, Magnificat giesmė Marijos lūpose mus nustebina. "Negalima paneigti, kad, priskiriant Marijai Magnificat, jos atvaizdas įgauna vieną svetimą bruožą." Šiai problemai tinkamą atsakymą tuojau su-

teikė Machen. Jis sako: "Negalimas dalykas, kad tai, kas mus stebina, nebūtų stebinę hebrajiškos vaikystės istorijos autoriaus. Jeigu, nepaisant to, jis Magnificat į savo veikalą įjungė kaip Marijos giesmę, tai jis turėjo patikimų žinių apie jos kilmę."

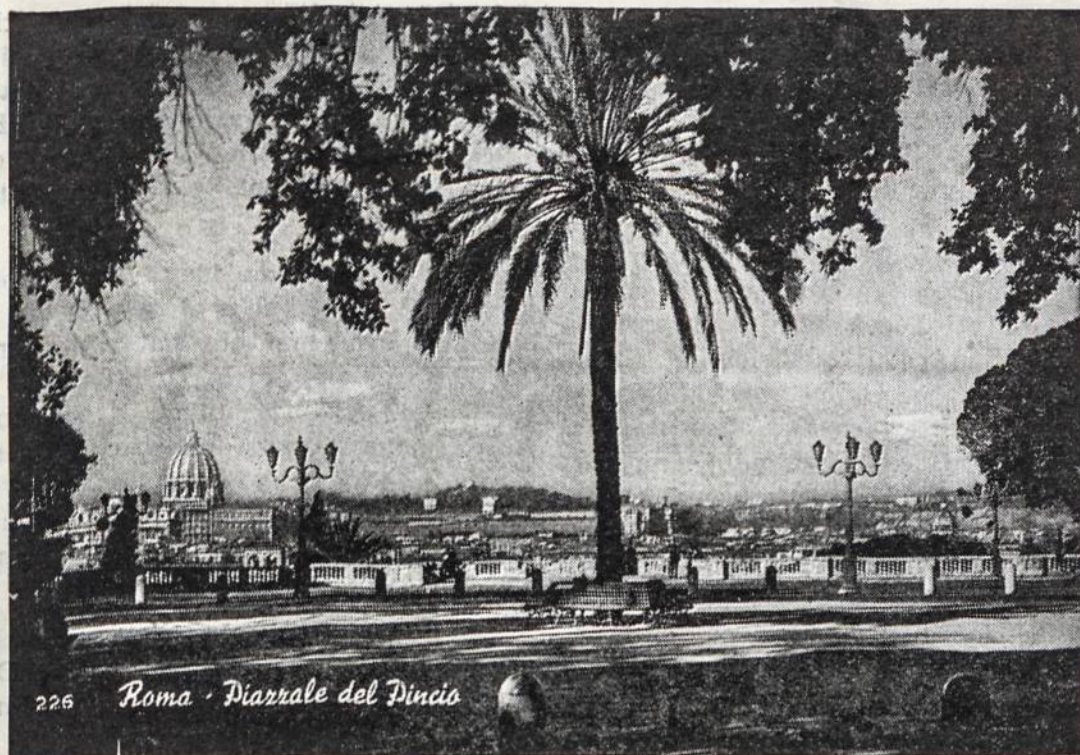
Tokiu būdu pasilieka tik psichologinė klausimo pusė: ar yra galimas dalykas, kad tyli asmenybė staiga atsiveria ir prasiveržia himnu? Atsakymas nekelia abejonių. Kas nepažįsta savo aplinkoje žmonių, kurie, pasitaikius progai, staiga išeina iš savo įprastinės uždardomos ir pasidaro labai iškalbingi; nors tai ir nebūtų himnai, kuriais jie savo jausmus išreiškia? Marija netikėtai pasijuto iš savo ankstesnio "tapatybės" — pažeminimo, kokia bebūtų šio žodžio prasmė, perkelta į visiškai priešingą nuotaiką. Jos giliai religinga prigimtis buvo pagauta to didingumo, kuriuo Dievas ją apsiutė. Didesnės priežasties nereikia, kad jauna mergaitė prasiveržtų džiūgaujančiais žodžiais. Nors tai yra išimtis uždaramame ir kukliame jos gyvenime, tačiau tai nėra joks prieštaraštas jam.

Ne taip yra aišku, kaip Marija galėjo "ex promptu" sukurti užbaigtą himną, su paraleliniais rimais, su ritmu ir strofomis. Čia yra vieta, kur mes turime įsisąmoninti, kuo mūsų kultūra skiriasi nuo azijinės, ir tai dvejopu požiūriu. Vakarų kultūroje tik kai kurie, tik labai gabūs asmenys, tam tikromis progomis gali turėti įkvėpimą sukurti "ex promptu" kelių strofų eilėraštį.

Bus daugiau

▼ **Lisabona, Portugalija.** Kardinolas Eugenijus Tisserant pašventino naują rytų apeigų koplyčią Fatimoje kur bus nuolat laikomos šv. Mišios už Rusijos atsivertimą.

— Gaila, pasakęs kardinolas, kad komunistai laikosi pasenusio bedieviško materialistinio mokslo, neigiančio Dievą ir su juo kovojančio.

Gražusis Romos vaizdas nuo Pincio kalnelio. Į Romą vyksta viso pasaulio vyskupai į ant-
rają Visuotino Susirinkimo sesiją, kuri prasidės rugsėjo 29 d. ir baigsis, anot žinių iš Ro-
mos, gruodžio 4 d. Viso pasaulio krikščionys meldžiasi, kad įvyktų apsigūnimas popie-
žiaus vadovybėje.

K. Jonas Kardauskas, MIC

APIE MALDĄ

Dievas gali teikti mums savo malo-
nes pats tiesioginiai ir kartais taip da-
ro. Bet kadangi nenori mus išganyti be
mūsų pačių bendradarbiavimo, reika-
lauja, kad mes bent prašytume.

Malda yra pakėlimas mūsų sielos į
Dievą, kad atliktume savo pareigas Jam
ir paprašytume iš Jo sau malonių. Mal-
da yra pasikalbėjimas su Dievu. Malda
yra gaivus, nuoširdus susitikimas su
Dievu. Malda žmogui yra didelė garbė,
didelė privilegija ir kartu pareiga... Kaip
gi aš esu menkas Visagallo Dievo aki-
vaizdoje. Esu tik smėlio grūdelis, paly-
ginus mane su visa tvarinija. Ir štai Vi-

sagalis Dievas man leidžia su Juo kal-
bėtis kiekvienoj vietoj, bet kokių laiku.
Galiu prieiti prie Jo be jokių tarpinin-
kų. Nereikia man laukti svečių salėje,
kad būčiau priimtas ir išklaustas. Tie,
kurie turi laimės gyventi arti žemės
valdovų, su jais dažnai susitikti ir pa-
sikalbėti, — tai laiko sau nepaprasta
garbė ir privilegija ir tai nepaprastai
brangina ir tuo didžiuojasi. Susitiki-
mas maldoje su Dievu mums yra di-
džiausia garbė ir privilegija. Tuo mes
turime didžiulis ir džiaugtis. Niekas
iš tvarinių tos privilegijos neturi. Tik
žmogus gali į Dievą melstis, Jam kal-
bėti, Jo prašyti ir būti išklaustas.

Tačiau malda yra ne tik mums gar-
bė ir mūsų privilegija, bet kartu ir
pareiga. Žmogus privalo garbinti Dievą.
Pripažinti Jį kaip viso kas sutverta pra-
džią, visos tvarinijos Viešpatį ir Valdo-
vą, viso ko pabaigą, galutinį tikslą.

Žmogus privalo garbinti Dievą dėl to, kad Dievas yra Aukščiausia tobulybė. Jei mes keliavome po svetimas šalis, mes kalbame su pasigėrėjimu apie tų kraštų grožį. Giriame jų kultūrą, stebimės jų nuveiktais darbais. Bet tai yra menkniekis, palyginus su tuo grožiu, kuriuo spindi Dievas! O kaip mes džiaugtumės ir gėrėtumės, jei galėtume pamatyti Dievą visoje Jo garbėje. Šv. Povilas, kada dvasios regėjime matė dangų, negalėjo to žodžiais išreikšti, tik tiek tepasakė: „Ko akis neregėjo, ausis negirdėjo, nė į žmogaus širdį neįėjo, ką Dievas prirengė tiems, kurie Jį myli“. Dėlto angelai, kurie mato Dievą veidas į veidą ir Dievo didenybę, Jo majestotą, garbina Jį nuolat giedodami: *Šventas, šventas, šventas galybių Dievas. Pilnas yra dangus ir žemė Jo garbės*. Visa gyvoji ir negyvoji gamta nuolat garbina Dievą. Upės — savo čiurlenimu, miškai ir vėjai — savo ošimu ir medžių šlamėjimu, jūros — bangų ošimu; paukščiai savo giesmėmis ir t. t. Ir žmogus, kaip protingas tvarinys, kaip visos tvarinijos karalius, privalo garbinti Dievą ne tik savo, bet visos tvarinijos vardu. Todėl kada mes meldžiamės, mes atliekame savo pareigą savo Kūrėjui, visos tvarinijos Viešpačiui. Dievas nėra reikalingas mūsų maldų, bet būtų neteisinga, jei mes negarbintume Dievo.

2. Mes privalome Dievui dėkoti. — tai antra mūsų pareiga. Viska, ka mes turime, — viska esame gavę iš Dievo. Iš savės mes nieko neturime. Ir mūsų gyvenimas šiame pasaulyje yra taip pat iš Dievo malonės. Jei bent vieną akimirksni Dievas nustotų mus palaike, saugojęs. — baigtusi mūsų gyvenimas šioje žemėje. Be Dievo mes nė vieno žingsnio negalime žengti, nė vieno judesio padaryti. Tad ar nėra teisinga, kad mes už tai dėkotume Dievui? Ir kada mes meldžiamės, mes garbiname Dievą ir Jam dėkojame už viską, ką iš Jo malonės esame gavę;

mes atliekame savo pareigą. O kiek yra žmonių, kurie to nesupranta ir šios pareigos neatlieka. Užtaid yra gražu, kad atsiranda Dievą mylinčių širdžių, kurios Dievą garbina, Dievui dėkoja ne tik už save, bet ir už tuos, kurie nesimeldžia.

3. Toliau malda mes perprašome Dievą už savo kaltes. Prašome jų atleidimo. Prašome taip pat mums reikalingų malonių sielai ir kūnui.

Nieko pasaulyje nėra gražesnio, kaip žmogaus akys, pakeltos į dangų, širdis ir lūpos, kalbančios maldos žodžius. Nieko nėra saldesnio, malonesnio, nieko nėra galingesnio kaip malda. Todėl meldsimės visada.

4. Bet ar iš tikrųjų reikia melstis? Malda yra reikalinga, nes paties Dievo įsakyta, ir be to malda reikalinga kaip būtina išganymo priemonė.

a. Malda yra reikalinga, nes paties Dievo įsakyta: Jau sen. Įstatyme buvo pasakyta „**Viešpatį Dievą garbinsi ir jam tarnausi**“. Viešpats Jėzus paskelbė didįjį maldos įstatymą. Šv. Luko Evangelijoje 18 persk. randame parašyta: „**Jis jiems pasakė taip pat prilyginimą, kad visuomet reikia melstis ir nepailsti.**“ Ir daugelyje kitų vietų V. Jėzus nenustoja kalbėjęs, kad reikia melstis visuomet. „**Prašykite ir gausite...**“

b. Malda yra reikalinga, kaip būtina išganymo priemonė.

Negalėtume užlaikyti Dievo įsakymo be Dievo malonės ir Jo pagalbos. Taip pat negalime gauti Dievo malonės be maldos. Tokia yra Dievo Apvaizdos tvarka, kad jeigu nesimelsime, neprašysime, Jo malonės negausime. Tiesa, Dievas mus pažįsta, žino, ko mums reikia, bet nenorėdamas mus sulyginti su neprotingais tvariniais, kurie gauna, kas jiems reikalinga, be prašymo. — išleido maldos įstatymą: „**Prašykite ir gausite. Ieškokite ir rasite, belskite ir bus jums atidaryta.**“

Kun. A. Bukauskas, Mid-America meno parodoje, Du Quoin, Illinois, kur buvo išstatyta apie 600 paveikslų, buvo vienintelis, laimėjęs pirmą premiją ir tai premijai skirtas dovanas aliejinės tapybos skyriuje už paveikslą "Gerasis Ganytojas" ir trečią premiją už modernųjį "Isikūnėjimas". Kun. A. Bukauskas išstatė viso 4 paveikslus.

Nes kiekvienas, kurs prašo, gauna, kurs ieško, randa ir beldžiančiam atidaroma." Viešpats išleido šitą maldos įstatymą, kad mus paragintų bendrauti su Dievu, Jį garbinti, Jam dėkoti, Jį mylėti ir su Juo kalbėti. Nuoširdžiuose pasikalbėjimuose su Dievu, t. y. maldoje, — mūsų siela pakyla virš visko, kas žemiška, apsivalo nuo netobulumų, darosi kaskart panašesnė į Dievą. Malda gamina šventuosius.

"Tas, kas meldžiasi, save išgano, kas nesimeldžia — save pasmerkia" — šv. Alfonsas Liguori. Kas nesimeldžia, jau yra miręs" — šv. Krizostomas. Dėlto Viešpats Jėzus nuolat ir nuolat mus ragina melstis. Jis ir pats, nors būdavo pavargęs, ištisas naktis praleisdavo maldoje. Todėl melskimės visada.

5. Kaip reikia melstis?

- a. Su nusižeminimu;
- b. Su pasitikėjimu;
- c. Su ištverme;
- d. Pasiduodant Dievo valiai.

6. Kodėl mūsų maldų kartais Dievas neišklauso?

- a. Dėl to, kad gal būt meldžiamės blogai.
- b. Dėl to, kad prašome ko nors, kas mums gali pakenkti.
- c. Dėl to, kad Dievas gal būt ką nors geresnio yra mums numatęs.
- d. Dėl to, kad Dievas nori išmėginti mūsų tikėjimą.
- e. Dėl to, kad kartais Dievas nori mus nubausti dėl mūsų kaltumo ir padaryti mus pamaldesnius ir nusižeminusius. Bet niekada malda nėra tuščias dalykas.

Kun. Andrius Naudžiūnas, MIC

BAŽNYČIOS PARAMA

Apie 700,000 žmonių 1950 m. lapkričio 1 d. matė ir girdėjo popiežių Pijų XII paskelbiant Marijos į Dangu Paėmimo tikėjimo dogmą — tiesą. Tas pats mylimas popiežius kita proga pasakė, kad visi tikintieji turėtų suprasti, jog jų pirmoji ir kilniausia pareiga yra dalyvauti eucharistinėje aukoje — šv. Mišiose.

Kaip geriausiai dalyvauti toje aukoje?

Geriausias būdas dalyvauti Mišiose yra melstis kartu su kunigu. Prie ofertorijos kunigas, atsisukęs į žmones, sako: ORATE FRATRES: "Melskitės, broliai, kad mano ir jūsų auka būtų priimtina Dievui, Visagaliui Tėvui".

Tie žodžiai reiškia, kad kiekvienas katalikas kartu su kunigu turi aukoti Dievui tinkamą auką. Katalikas nėra tiktai Mišių stebėtojas. Jis turi dalyvauti Mišiose. Jis irgi kartu aukoja ir atnašauja su kunigu.

Kągi Dievas nori, kad jūs aukotumėte?

Prieš atsakant į tai, užklauskime, kas yra auka arba atnašavimas? Trumpai, atnašavimas yra dovana, aukojama Dievui. Atnašavimas taip pat reiškia pašventinimą dovanos, kuri turi būti regima, tokia, kurią galime matyti. Dovana yra aukojama Dievui. Ji aukojama prie altoriaus kunigo, kuris yra Dievo išrinktas. Žmonės aukoja dovana per kunigą. Mano auka užstoja mane prie Dievo.

Dievas reikalauja sau priimtinių aukų iš Jėzaus, iš kunigo ir iš manęs. Ant kryžiaus Jėzus, vienišas, savo draugų apleistas, paaukavo savo gyvybę. Bet šiandien, nekruvinoje aukoje Jėzus nori, kad Jo kunigų ir žmonių auka jungtųsi su Jo auka, kurią Jis aukoja savo Dangiskajam Tėvui.

Iš kunigo pusės, jis pats yra Dievui

patinkanti auka: jo gyvenimas, celibatas, maldos dėkingumas, jo gailestingumo darbai, atgaila, išsižadėjimai, kryžiai ir džiaugsmi. O iš kataliko, Dievui priimtina auka yrapats žmogus, jo meilė, maldos, dėkingumas, gailestingumo darbai, atgaila, išsižadėjimai, kryžiai ir džiaugsmi ir tam tikra medžiaginių gėrybių dalis.

Mūsų laikais nenešame duonos ir vyno Mišioms, kaip kad buvo daroma pirmaisiais bažnyčios amžiais. Bet ta pačia dvasia vedini, mes atnešam tai, kas parūpina duoną ir vyną. Mes parūpiname duoną ir vyną savo sumestomis pinigėmis aukomis, kurios išreiškia mūsų pasiaukojimą. Kiekviena auka turi būti tikra ir nuoširdi. Labai svarbu turėti gryną intenciją duodant savo auką laike Mišių ofertorijos. Dievas įvertins mūsų auką pagal mūsų nusiteikimą. Mūsų auka turi būti nuoširdi dovana, plaukianti iš meilės ir dėkingumo. Auka be meilės niekam netinka. Jeigu kai po savo dovaną Dievui įmesčiau dešimtą dalį algos, tačiau be meilės, mano auka nebus Dievui maloni ir priimtina.

Šv. Povilas sako: jeigu išdalinčiau visus savo turtus neturtėliams pavaldinti, ir jeigu išduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, nieko man nepadės. Dovana be davėjo pritarimo yra tuščia. Aš turiu aukoti priimtinas aukas, kad Dievas mane priimtų į dangų. Dievas nori, kad viso pasaulio žmonės teiktų Jam patinkančias aukas. Kai Jėzus kalbėjo nuo kalno, Jis pasakė: Ne kiekvienas, kuris man sako: Viešpatie, Viešpatie, įeis į dangaus karalystę, bet tas, kuris daro valią mano Tėvo, esančio danguje, tas įeis į dangaus karalystę.

Paskaitykime šv. Raštą ir tikrai rasime, kokia yra Dievo valia apie priim-

tinias aukas. Kad mano auka būtų priimtina Dievui, ji turi plaukti iš mano meilės ir mano Dievui atsidavusios valios. "Kas mane myli, tas laiko mano žodį, ir mano Tėvas jį mylės, ir mes ateisime pas jį ir pas jį apsigyvensime". Apie maldas parašyta: "Lai niekas nekliudo nuolatos melstis, nes Dievo atlyginimas tęsiasi amžinai". Apie su dėkingumu maldavimą pasakyta: "Leiskite, kad Jūsų prašymai būtų Dievui žinomi".

Apie kūno ir dvasios gailestingumo darbus: "Iš tikrųjų sakau Jums, ką padarėte vienam iš šių mano mažiausių brolių, man tai padarėte". Apie atgailą: "Jeigu nedarysite atgailos, visi pražūs". Apie išsižadėjimus: "Jeigu kas nori mane sekti, tegul išsižada save ir kasdien pasiima kryžių dėl manęs". Apie kryžius ir džiaugsmus: "Visi dalykai yra Dievo, kuris mus prie savęs gražino per Kristų". Apie žemiškuosius turtus: "Mano sūnau, jei turi ką nors, daryk sau gero ir aukok Dievui tinkamas aukas ir sudėk į kluoną visas dešimtines ir išbandyk mane, sako Viešpats. Ar aš tau neatidarysiu dangaus vartus ir ar aš neišleisiu ant tavęs apščiai palaimos".

Myliu, dėkoju ir stengiuosi patikti Dievui, duodamas Jam priimtinas aukas laike Mišių ofertorijos. Būti krikščioniui reiškia aukotis su Kristumi, kuris už mane paaukojo savo gyvybę. Jis nurodė kelią: "Imk savo kasdieninį kryžių ir eik paskui mane". Be kryžiaus nebus pergalės vainiko. Aš turėčiau aukoti Dievui patinkamą auką noriai, nemurmėdamas, džiaugsmingai ir iš dėkingos širdies. Mūsų aukos neturės tikros reikšmės ir nebus Dievui, visų dovanų davėjui, priimtinos, jeigu mes patys šiame gyvenime nebūsime Dievui priimtini.

Kaip galime būti Dievui priimtini

Dievas nori, kad mes jam suteikume tinkamas aukas laike Mišių ofertorijos. Šios mūsų aukos, sujungtos su

KATALIKŲ PASAULY

▼ Vengriją valdo komunistai, bet ima švelnėti. Paskutiniu laiku jų vyriausybė nutarė gelbėti katalikų katedrą nuo suirimo ir paskyrė 44.000 dol. pataisymams.

▼ Pop. Paulius VI rugp. paskutinėmis dienomis iš Castelgandolfo nelaukta atsilankė į Albano katedrą ir ten 8-tą valandą laikė Mišias, o po jų tarė susirinkusiems svarų žodį, kviesdamas pasitikėti Dievo apvaizdą.

▼ Viena, Austrija. Gauta žinia, kad Vengrijos aštuoni kunigai pranciškonai buvo suimti Rumunijoje ir įkalinti. Kadangi jie peikė komunistų betvarkę, nubauti nuo 2 iki 8 metų kalėjimu. Pas komunistus nevalia jų tvarkos peikti. Tokia laisvė.

▼ Atstovų rūmai priėmė įstatymą remti religinių organizacijų mokyklas. 287 balsais prieš 113 Atstovų rūmai Vašingtone priėmė programą finansuoti visoms kolegijoms ir uinversitetams, kad jie galėtų įsiruoti klases, bibliotekas ir laboratorijas. Galės gauti pašalpą ir religinėms organizacijoms priklausančios mokyklos. Mokyklos galės valstybiniais fondais naudotis dvejopu būdu: arba paimti pašalpą, kuri bus trečdalis dydžio statomos mokyklos vertės, arba gauti mažų nuošimčių paskolą, kuri galės siekti 75 nuošimčių statomos mokyklos vertės. Įstatymas dar turės būti priimtas ir senate.

Jėzaus auka šventoje nekruvinoje Mišių aukoje, užima mūsų vietą ir atstoja mūsų meilę ir dėkingumą. Šios mūsų aukos turi įjungti ir mus pačius, mūsų meilę, mūsų Dievui pasidavusią valią, mūsų maldas, mūsų dėkingumą, mūsų sielos ir kūno gailestinguosius darbus, mūsų atgailas, mūsų išsižadėjimus, mūsų kryželius ir džiaugsmus, ir taip pat dalį mūsų laikinųjų gėrybių pagal Dievo planą.

(Bus daugiau)

Kun. S. Barčaitis

MŪSŲ

VAIKAI

Dievo akivaizdoje

— Zita, elkis gražiai, nes Dievas taip nori, — tarė viena vargšė motina savo dukrelei. Ir Zita elgėsi taip, kaip jai motina sakė, nes ji norėjo patikti Dievui. Ji dažnai meldėsi, buvo uoli darbe, ji šelpė vargšus, kurių brolių yra pats Jėzus.

Pasitaikydavo, kad ir Zita suklysdavo. Tokiu atveju motina, pakėlus pirštą, jai sakydavo:

— Zita, tai Dievui netinka.

Zita verkdamo padariusi klaidą. Ji prižadėdavo daugiau nesmiliauti, nesiginčyti, nesipriešinti ir nemeluoti. Ji nenori taip elgtis, kad kas Dievui nepatiktų.

Zita paugėjo ir tapo protingesnė. Ji dažnai meldėsi ir sakė: "Mielas Dieve, sulaikyk mane nuo tokių darbų, kurie tave įžeidžia."

Taigi Zita visada turėjo Dievą prieš savo akis.

Ji kaskart darėsi geresnė ir šventesnė. Mirė 1271. IV. 27. Ji yra šv. Zita.

Šventasis Ivo (1253-1303)

— Ivai, tu turi tapti šventu! — dažnai sakydavo motina savo sūnui.

— Šventu? Ką tai reiskia? Ką aš turiu daryti?

Tokiais klausimais apipildavo Ivutis savo mamą. Motina jam aiškina, kaip jis gali Dievą mylėti, kuris jį taip myli, tiek jam padeda savo malonėmis ir kaip Dievas atlygina geriems danguimi. Tėvas dar pridėdavo,

kad Ivutis turi ir vargšų neužmiršti.

Kada tėvai jam ką kalbėdavo, ar aiškina, ar mokė, jis noriai klausydavosi ir rankas sudėjęs ant krūtinės sakydavo:

— Aš noriu ir ryžtuos daryti tai, ką Dievas iš manęs reikalauja ir vargšų neužmiršti.

Sėkla, kurią tėvai sėjo į kūdikio širdį, puikiai klestėjo ir atnešė gražių vaisių. Berniukas užaugo ir tapo kunigu ir daug gero vargšams padarė. Vargšų labui jis daug aukojosi ir buvo pramin-tas — vargšų gynėju.

DIEVIŠKI NORAI

<i>Einu vasaros laukais ramus</i>	<i>Dar neseniai pavargęs tėvas</i>
<i>Su kūdikiu ant rankų.</i>	<i>Mane ant rankų supo Lietuvoj;</i>
<i>Ir matau gyvenimo kelius,</i>	<i>Žydėjo rožės ir baltos ievos, —</i>
<i>Kuriais nukeliavo dienos.</i>	<i>Kas vargas tada nežinojau...</i>

*Tėvynės laimė sugriuvo,
O tėvą Sibire pakorė;
Patrankų gaudesy, ugnies liežuviuose
Nesudegė dieviški norai!..*

Ignas Šmigelskis

ATGAIVOS OAZĖ

Nobelio premija pagerbtasis mokslininkas dr. Carrel vienu metu išreiškė specialų džiaugsmą, kad miestuose, kur yra tiek daug triukšmo ir išblaškymų, taip pat yra susikaupimo vietų — bažnyčių, kur žmogus gali valandėlę pasilikti vienatvėje, susikaupime ir prie Viešpaties altorių rasti dvasinės atgaivos centrą.

Kur puotavo golfininkai, dabar — basi pranciškonai

Dar didesnėmis tokiomis sielos atgaivos oazėmis yra mūsų gražieji vienuolynai įvairiose vietose. Neseniai šių eilučių autoriui teko laimėti praleisti keletą dienų pranciškonų vienuolyne Cydar Lake, Ind., visai netoli tos vietos, kur įsikūrę saleziečiai.

Kitados šioje vietoje buvo golfininkų klubas, ir tai nelabai gero vardo. Klubas susibankrutijo. Jį atpirko pranciškonai, įrengdami savaitgalio rekolekčių namus vyrams ir vienos dienos rekolekčių moterims.

Rožančium aptvertas ežerėlis

Per keletą metų ši vieta papuošta eile nuostabaus grožio įrengimų. Visų pirma į akis krinta nemažas, apvalus ežerėlis, vėsliais gluosniais apsodintas. Vidury — žiedais nukerusi salelė, kurioje švyti Liurdo Dievo Motina ir pagarbai klūpinti Bernadeta. Ežerėlis aptvertas milžiniško didžio rožančiumi, kurio poterėliai didumo kaip futbolas, pamauti ant stulpelių. Jos jungia metalo grandinė. Sekmadienio vakarais 7 val. čia būna procesija su žvakėmis. Kalbamas rožančius, giedamas Liurdo giesmė, būna lauke palaiminimas švenčiausiu. Kunigas vartoja ypatingą mikrofoną procesijoje aplink ežerą: trumpa lazdelė, be jokių laidų, be vielų. Kažkaip garsą perduoda į garsintuvą, įrengtą gretimame pastate, iš kur balsas skamba per visą ežerą. Aplink

ežerą — visų rožančiaus 15 paslapčių paveikslai.

Ši ežerą iškasė vyrai, aukodami savo darbą, pamėgę šią vietą atlikdami rekolekcijas. Viena ryžtinga moteris, darbams vykstant, iš Chicagos, nuo Madison gatvės, atveždavo valkatų, kurie čia už pavalgymą mielai padėjo kasti ežerėlį.

Koplytelės, figūros prie fontano

Tame pat slėny, tik kitoj pusėj, įrengtas fontanas, su gausiomis išlietomis žuvimis (Kistaus simboliu), iš kurių tam tikru laiku švirkščia vanduo. Čia pat kalnelyje 15 rožančiaus paslapčių. Išmūrytos iš ypatingo akmens, tokio grumbluoto koreto, koks susidaro požemiuose sunkiantis vandeniui iš nuosėdų. Figūrų bareljefai labai ryškūs. Dar truputėlį aukščiau — tokios pat formos septynių Marijos skausmų koplytėlės. Vidury — išmūryta lyg koplyčia, kur galima įeiti į vidų ir susikaupti, uždegti žvakutes prie šv. Antano, Jėzaus Širdies ir kitų šventųjų stalų. Lauke žemiau — kitas fontanas, kur telkšo vanduo ir iš uolų laša vandens lašai. Aukščiau — Fatimos Marija ir klūpančių trijų Portugalijos piemenėlių figūros.

Kryžiaus keliai ažuolyne

Giliaus šios sodybos — ažuolynas. Pro šv. Pranciškaus ir šv. Klaros statulas prieini prie dailių Kryžiaus kelių stočių, išmūrytų 14 koplytelių, nusitęsiančių ažuolyne aplink kalnelį. Kalnelio viršuje — Sopulingosios Motinos figūra, laikanti nuo kryžiaus nuimtą Dievišką Sūnų. Čia pat netoliese ir Kalvarijos nukryžiuojimo scena.

Ties įėjimu į kryžiaus kelių rajoną — kalnelis su Kristumi Alyvų daržely ir kitoj pusėj nedidelė koplyčia, į

kurios vidų galima įeiti. Joje prisikėlusio Kristaus vaizdas.

Viskas iš to korėtojo akmens.

Darbštūs vienuoliai

Visas rajonas švarus, rūpestingai prižiūrimas. Broliukai ir tėvai pranciškonai, padėję abitus ir apsilvilkę darbo drabužiais, po keletą valandų piauna žolę, lygina žemę tarp stacijų, griebsto, ruošia naujus įtaisus ir džiau-giasi, kad tai ir malonu, ir sveika. Keletas statulų šv. Pranciškaus, su paukšteliais ant pečių, primena, kad reikia mylėti gamtą. Čia suradau ir lietuvi pranciškoną tėvą Justiną Mikaitį, iš Chicagos kilusį.

Moksleivių susikaupimo diena

Vieną dieną atgužėjo čia keliasdešimt moksleivių — susikaupimo dienai. Jie čia klausėsi meditacijų, konferencijų, buvo atsakinėjama į jų religinius klausimus, jie drauge meldėsi, atliko išpažintį ir išklausė vakarinių, jiems specialiai atnašautų, šv. mišių. Net triskart gavo pavalgyti. Kitą dieną čia atvyko raštinių tarnautojos rekolekcijų dienai.

Gausiai lankoma vieta

Sekmadieniais čia gausiai atvažiuoja lankytojų dieną praleisti. Lauke yra stalų ažuolų paunksmėje. Reikia važiuoti Calumet Expressway, paskui 41 keliu į pietus. Pravažiavus kelią nr. 8 tuoj sukti į kairę ir už poros mylių nuo 41 kelio — Franciscan Fathers (prie pat Cedar Lake golfo lauko).

Gyvendami su Dievu, vienuoliai spinduliuoja krikščionišku taurumu. Kas rytą broliukas, keldamas kitus vienuolius, paleidžia į duris lotyniškai tardamas:

— Dėkodami garbinkime Dievą. Išbudintasis atsako:

— Deo gratias. Ačiū Dievui.

Kun. Juozas Prunskis

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

Darbovietėje nekatalikas žmogus užsi-puolė Kat. Bažnyčia, esą ji įpareigojanti jaunos tėvus turėti galimai daugiau vaikų, o iš to visuomenė turi žalos, o ne naudos, nes daug vargšų vaikelių tenka visuomenei išlaikyti ir mokyti. Į užmetimus nemokėjau atsakyti. Kaip yra iš tikrųjų. Antanas V.

Galėjote jam aiškiai pasakyti, kad Bažnyčia nei vieno neįpareigoja, kad pagimdytų galimai daugiau vaikelių.

Bažnyčia moko, jog pirmaeilis moterystės tikslas yra gimdymas ir auklėjimas vaikelių. Antraeilis tikslas — tai savitarpinė pagalba, betobulinant meilėje savąjį asmenį, ir priemonė prieš pageidavimą. Antraeiliai tikslai visada eina antrojo vietoje.

Bažnyčia nori, kad tėvai teisingai su-prastų savo pareigas ir mielai prisiimtų jas, beaукlėjant gautus vaikelius. Kai tėvai žiūrėdami vien savo naudos ir nenorėdami turėti nepatogumų gyvenime, turint mažų vaikų, kai jie jų vengia — tokias žmonių nuotaikas Bažnyčia nepagiria. Aišku, kad kiekvienas vaikelis tenka auginti, auklėti, mokyti, o tai dovanai negaunama. Turi būti išlaidos ir kiti nepatogumai. Bet kas dėl šitokių priežasčių vengia sulaukti ainijos — negerai daro.

Auklėjimo atžvilgiu, gausi šeima yra pati geriausia mokykla jaunimui, atžalynui. Tokioje šeimoje lengviau susitvarko vaikų būdas; visa šeima jaučiasi laimingesnė, veningesnė, joje daugiau savitarpinės meilės, prisitaikymo į šeimos bendruomenę ir iš jos gausesnį pašaukimai į dvasinį luomą.

Vaikučiai šeimai gema ne vien tėvų džiaugsmui, bet ir dangaus laimei. Dievas kuria žmogaus sielą, tėvams davus kūnui pradžia, kad naujas žmogus pasiektų amžinos laimės, supratęs Kūrėją ir prisiderinęs prie šv. Dievo valios.

Ar yra nuodėmė vedusiam, kai jis prašomas nesielti netinkamai, o nepaiso. Arba vėl, kai meilikaujasi su svetimą žmona ir net ją bučiuoja? O. P.

Netinkamas vedusiųjų poelgis yra smerktinas. Kiek atskiru atveju tai su-

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Elzbieta Paurazienė**, žymioji suomiėnininkė, Moterų Sąjungos seime vėl perrinkta ALRK Federacijos Moterų sąjungos centro valdybos pirmininke.

• **Religinio meno parodoje**, kurią organizuoja ALRK Federacija, sutiko dalyvauti dail. prof. A. Varnas, A. Valeška, J. Mielulis, Br. Jameikienė, El. ir Al. Marčiulioniai, A. Rūkštelė, G. Žumbakienė, D. Verbickaitė, V. Krikštolaitytė, dail. J. Pautienius, J. Paukštienė, D. Buračas iš Baltimorės, M. Šileikis, Vyt. Virkau, M. Ambrozaitienė, N. Adomaitė, Banienė, H. Blyskis, Z. Sodeikienė ir Al. Trinkūnas. Paroda, dailininkams pageidaujant, nukeliama į pavasarį.

• **Vyskupas V. Brizgys** rugsėjo 10 d. išvyko New York link ir iš ten po kelių dienų į Romą.

• **Antanas Giedraitis, A.L.R.K.** Varg. s-gos pirm. kviečia jaunimą jungtis į parapijų choras. Jis rašo: "Parapijų chorų skaičius vis mažėja ir rūpinasi vedėjai iš kur naujų balsų bus galima gauti, kad bažnyčioj giedojimas būtų gražus.

Kur tie berniukai ir mergaitės kurie giedoja mokyklose? Jie didelė pagalba būtų savo parapijos chore. Būkime dalyviais ir rėmėjais savo parapijos choro..... darė sunkią ar lengvą nuodėmę, — Jums paaškins Jūsų nuodėmklausis. Kas nepritaria kito netinkamam elgesiui, tas tos nuodėmės nepadarė.

Meilikauti ar bučiuotis su svetimomis moterimis ar vyrais vienodai yra nuodėminga. "Kiekvienas, kuris žiūri į moteriškę jos geisti, jau su ja svetimoteriavo savo širdyje" (Mato 5, 28). "Neklyskite! nei paleistuviai, ...nei svetimoteriai, nei begėdžiai... nepaveldės dangaus karalystės" (1 Kor. 6, 9-10).

1963 m. rugsėjo (September) 21 d.

ru, kur didžiausi dainininkai yra gavę savo pradžia ir patyrimą.

• **ALRK Federacijos Cicero** skyriaus valdyba išrinkta paskutiniame susirinkime, pasiskirstė pareigomis: pirm. Jonas Švedas, vicepirm. Alex Zakaras, sekr. Viktorija Kleivienė, išd. Adomas Stulginskas, išdo globėja Teodora Stučinskienė. Naujoji Federacijos skyr. valdyba imasi planuoto darbo. Cicero katalikai jungiasi į skyrių; jie aktyviai jungsis į ALRK Federacijos kongresą, kuris įvyks šį rudenį Chicagoje.

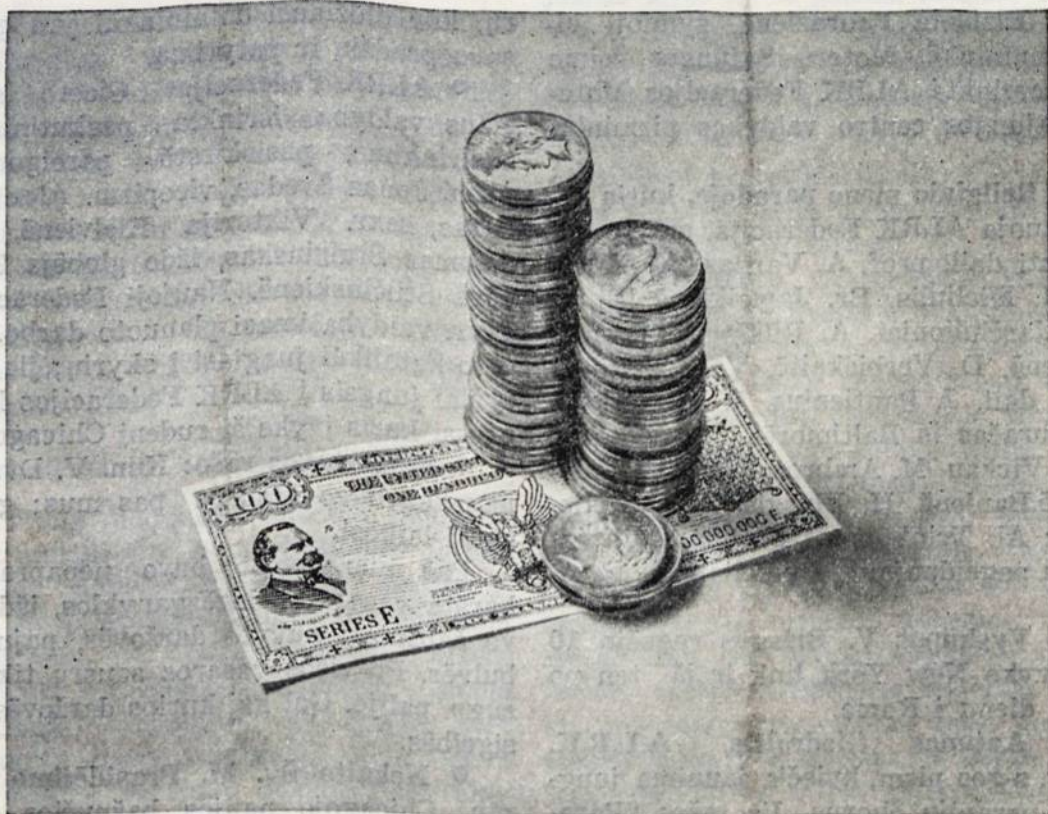
• **Iš Sasnavos rašo:** Kun. V. Dvarnauskas buvo užsukęs pas mus; gana gerai laikosi.

Pas mus šiemet buvo nepaprastai karšta vasara; išdegė ganyklos, išdžiūvo šaltiniai; nuvyto daržovės, pajuodo bulvės. Po visos vasaros sausrų tik 14 rugp. palijo. Gal kai kurios daržovės išsigelbės.

• **Nekalto šv. M. Prasidėjimo parap.** Chicagoje naujos bažnyčios statybos darbai vyksta pagal numatytą planą. Jau beveik baigiami rėmų ir formų darbai. Jau yra padarytos grindys choro patalpoms ir 3-joms klebonijos raštinėms. Klebonija ir choro patalpa bus sujungta koridoriu.

• **Pasaulio Lietuvių Bendruomenės** Trečiojo seimo Toronte dalyviai šv. Mišias išklausė katedroje. Šv. Mišias atnšavo vysk. V. Brizgys, o pamokslą pasakė prel. Vyt. Balčiūnas. Didžiulė Toronto katedra buvo sausakimšai perpildyta lietuviais. Po pamaldų į lietuvius katedroje žodį taręs Toronto arkivyskupas Pocock pabrėžė, jog jis pats neprisimenąs, kad ši bažnyčia kada nors būtų buvusi taip užtvenkta maldininkais. Padėkos žodžiu arkivyskupui atsakė prel. J. Balkūnas. Mišiose sutartinai buvo giedamos lietuviškos giesmės.

INT. LIBRARY
 PAMPHLET
 302488

\$75 = \$100 - Guaranteed by the makers of U.S. money

You could go into a 7 $\frac{3}{4}$ year sleep tonight serene in the knowledge that when you woke up the Series E Savings Bond you bought for \$75 would be worth \$100.

That's because the Government guarantees the interest rate over the life of your Bond.

This assurance is a mighty good reason for you to join the tens of millions of American families who already own U.S. Savings Bonds, the most widely held securities in the world.

Your investment in Savings Bonds works two ways:

It helps you toward a financially independent future. It helps your Government stay financially strong.

In other words, you help yourself while you're helping your country. A strong, independent nation full of secure, independent people makes a combination that can look forward to a free and independent future.

Help yourself while you help your country
BUY U.S. SAVINGS BONDS

This advertising is donated by The Advertising Council and this magazine.

